

NAŠALUČ

10. LETNIK

ŠTEVILKA 1

DESETI LETNIK

Na pragu novega leta smo in pred vami leži prva številka novega letnika »Naše luči«. Pristrčno pozdravljeni, dragi bralci! Naj bo vam srečno to novo leto 1961!

Za naš priljubljeni list je to leto že deseto leto, odkar izhaja. Mesec za mesecem prihaja kot dober prijatelj med naše rojake, razkropljene po zapadni Evropi in drugod. Mine eno leto, začenja se drugo. Tako bo kmalu minilo že desetletje.

Prijatelj mi je obljubil, da bo za tako velik dogodek, kot je desetletnica izseljenškega lista, napisal uvodni članek o tem. A me je presenetilo, ko sem prejel njegovo novo pismo. Namesto članka je napisal tole: »Razmišljal sem, kaj in kako bi napisal. Nazadnje sem misel opustil, ker je primerno, da napiše uvodnik v deseto leto urednik sam.«

Urednik že zbira misli za to, a jih v tej številki še ne bo objavil. Tokrat poziva le vse naročnike in bralce, naj tudi oni zbirajo svoje misli o našem listu in jih ob priliki pošljejo uredniku. Kaj meni ta ali oni o listu, to zanima tudi čitatelje, in bo priložnost, da te ocene lista objavimo.

Tokrat pozivam vse prijatelje in vse rojake, da ostanejo listu zvesti. List se zdržuje s skromnimi prispevki rojakov. Stroški tiskanja in razpošiljanja so se v zadnjem letu povečali. Ker ne bi radi povečali cene listu, trkamo na dobra srca rojakov, da s prostovoljnimi darovi pomagajo listu do obstanka in primerne razvoja.

Sleherni prispevek radi tudi objavimo, da je le na primerni višini in da ne žali osebno kakega rojaka. Prispevki pa naj bi bili kratki, da ne zavzamejo preveč prostora. Saj veste, da je list najbolj všeč, če je v njem veliko in različnih stvari.

Ostanimo si zvesti, dragi bratje in sestre, v novem letu. Zvesti še posebej zato, ker je to deseto leto »Naše luči«!

Urednik

Urednikov kotichek

R., Francija: Pesem pride na vrsto v naslednji številki. Hvala za oboje! Srečno Vam novo leto.

Ostalim dopisnikom: Kar ste poslali bo objavljeno ob priložnosti.

SPOROČILO UPRAVE »NAŠE LUČI«

Rojake v Franciji v Boulangé, Audun le Tiche, Amneville, Auboué, Volmerange, Burny, Cruettes, Valleroy, Fontoy, St. Clement in še nekaterih drugih krajih pokrajine Moselle, prosimo, naj oprostijo, ker smo jih vznemirili s priloženim listkom, s katerim prosimo za poravnavo naročnine. Po neljubi pomoti so bili listki priloženi tudi nekaterim, ki so list že zdavnaj poravnali.

J. Čvornjek, La Ferte (Aisne), Francija: Smo prejeli, hvala!

F. Majcen, St. Avold (Mlle), Francija: Smo prejeli, hvala!

J. Čerin, Speyer am Rhein, Nemčija: Se zahvaljujemo in pozdravljamo!

M. Martinčič, Toronto, Kanada: Smo prejeli v redu, hvala!

M. Martinčič, Toronto, Kanada: Hvala za voščilo in poslano.

ZAHVALA ZA VOŠČILA

Vsem rojakom, ki so nam voščili za praznike in za novo leto, se vsi pri UREDNIŠTVU in UPRAVI »Naše luči« iz srca zahvaljujemo.

DRUŽINSKE PRATIKE in KOLEDARJA DRUŽBE SV. MOHORJA v Celovcu je še nekaj na razpolago. Pišite ponje in naročite ju, ako jih še nimate.

Vsem Slovincem po širnem svetu želi veselo in srečno novo leto

Janez Kropivšek, Geleen (L), Nizozemska.

REŠITEV UGANK LANSKE ZADNJE ŠTEVILKE

Imena slovenskih rek: Soča, Kokra, Sava, Krka, Vipava.

Posetnica: Rudar in muzikant.

Dodajte črke: Smodnik, akcija, slastnost, vratnica, taktirka, Reymont, okrožje — Masaryk.

Na Angleškem so znižali pokojnino nad 90 let starih ljudem. Ob tej priliki so vprašali nad 90 let starega možakarja, če bo lahko shajal z zmanjšano pokojnino. »Bo že šlo,« je odgovoril, »le za stara leta človek ne bo mogel ničesar dati na stran.«

JANUAR 1961

Srečno
in blagoslovljeno
novo leto 1961
vsem rojakom
in prijateljem po svetu
in v domovini!

✱

Ena zvezda doli gre ...

Kar navadili smo se že sputnikov in nič posebnega se nam ne zdijo več.

Ko so povedali, da so spustili Rusi v zrak umetno luno, ki kroži okoli zemlje, se mi je vzbudilo občudovanje človeških sposobnosti, naj bodo že ruske, ameriške, nemške ali katere koli. Človeški genij, ki je sposoben odkrivati zakone narave in premagati ogromne tehnične težave!

Jasno mi je, da je Bog postavil človeka v vesoljstvo zato, da ga odkriva in postopoma obvladuje in daje v službo svojega bližnjega sadove teh odkritij.

Zato me ta nov korak v osvajanju stvarstva veseli. Veda če ima pri tem človek pred očmi srečo svojega bližnjega ...

Drugo čustvo, ki se mi je

DUHOVNO JE GLAVNO

Zakaj so ljudje danes tako nesrečni?
Zakaj so propadle stare civilizacije?
V čem je nevarnost napredka v novem letu?

Kako nekaj čudovito lepega in velikega je moderni svet s svojimi izrednimi uresničitvami. Nad njim se stalno širi in utrjuje človekovo gospodstvo. Upravičeno je človek ponosen na svojo moč nad materijo in življenjem.

Človek je v resnici kralj stvarstva.

✱

Toda, pozor!

Cilj civilizacije je človek, njegova sreča.

A kaj vidimo v tej veličastni zgradbi sodobnega človeštva?

Dani so zunanji pogoji za srečo, a človek ni srečen. Morda še nikoli ni bil tako nesrečen, kot je danes. In na pragu novega leta imamo dovolj razlogov, da s tesnobo v srcu gledamo v bodočnost.

Od kod to? Kje je krivda? Kako naj presojamo današnjo civilizacijo in njenega nositelja, človeka?

Na misel nam prihajajo besede našega Gospoda: »Po njihovih sadovih jih boste spoznali.« Krivica, laž, nasilje, moralna izprijenost, suženjstvo, milijoni izgnancev, kri in solze ... To so sadovi, ki na ves glas kriče, da v današnjem svetu nekaj ni v redu. Vse to ni prišlo slučajno. Svoj izvor ima v razmerah, ki jih je povzročil človek.

Krivda je tedaj v človeku.

✱

Čim bolj namreč človek po znanosti in tehniki obvladuje vesoljstvo, tem bolj zgublja oblast nad svojim notranjim svetom.

Človek se potaplja v skrivnost vseirja. Prodira v vesoljstvo ter odkriva milijarde in milijarde novih svetov, meri njihova čudovita pota, spoznava njihovo ogromnost in oddaljenost. Človek se potaplja v neizmerno mali svet atomskih jeder ter kroti njihovo silo. ALI ISTI ČLOVEK SE ZGUBLJA V SKRIVNOSTIH SVOJEGA LASTNEGA BITJA.

Hoče voditi svet, a ne zna voditi svoje lastne osebe.

Kroti materijo, toda, ko bi moral, kot lepo pravi Quoist, osvobojen od njene tiranije, živeti bolj po duhu, se dogaja prav nasprotno: spolnjenjena materija se obrača proti človeku. Človek postaja njen suženj. Za DUHOVNO v njem ni več mesta.

In tu se začneja njegova tragika.

✱

Kajti človek je DUHOVNO TELESNO bitje. Ni samo duh in ne zgolj materija. Duh in materija! To je človek.

vzbudilo ob novici o sputniku, pa je bilo **občudovanje Boga**. Bog ni čakal sputnikov, da je lahko pognal luno okoli zemlje in planete okoli sonca in morda tega okoli drugih zvezd.

Človek pravzaprav ni storil ob sputniku kaj drugega kot posnemal Boga, seveda v malem, v prav neznatnem. To, kar je on naredil, je namreč neprimerno senzacionalnejše od tega, kar so naredili »sputnikovci«.

Če se Sputnik II. vrti okoli zemlje 1500 km oddaljen od nas, se luna suče 400.000 km daleč! No da, še majhen napor in bodo tudi naše lune drvele skozi vesoljstvo tako daleč od nas. Še na luno bodo prišli, vsaj tako upamo. Da bi bilo to le kaj koristnega za nas!

Za luno pride na vrsto mor-
da Mars ali kak drug planet
od 900 planetov, ki se sučejo
okoli našega sonca. Zakaj pa
ne? ... Kakšne lepe počitni-
ce se nam obetajo!

Toda za kaj bolj oddaljenega kot je sončni sistem, bo šlo težko: kajti najbližja zvezda je ... 34.000 milijard kilometrov daleč. S hitrostjo sputnika bi bilo treba 100.000 let, da pridemo do nje!

Če bi pa hoteli priti do skrajnosti znanega nam vesoljstva, vseh ozvezdij, ki jih poznamo, bi bilo treba

Ne smemo pozabiti
ljube rojstne hišice
in jezika zatajiti
nikdar svoje matere.

Tako je zapisal slovenski kmet Jakob Virant iz Velike Doline ob Savi, ko je bil med vojno prese-ljen v Nemčijo.

Maksim Gaspari,
KOLEDNIKI

**Novoletna kolednica
(Iz Trnovega na Krasu)**

**Novo je leto, veselimo se!
Mlademu Kralju poklonimo se!**

**V strehi so goste préklice,
V hiši so lepe deklice.**

**Novo je leto, veselimo se!
Mlademu Kralju poklonimo se!**

**Posézite, kompáre, na police,
podajte nam klobasice!**

**Novo je leto, veselimo se!
Mlademu Kralju poklonimo se!**

**Primate za mošnjice,
vrzite na petice!**

**Novo je leto, veselimo se!
Mlademu Kralju poklonimo se!**

**Ako ne boste kaj dali,
ne bomo vam zaigrali.**

**Novo je leto, veselimo se!
Mlademu Kralju poklonimo se!**

**Na strehi vam raste majaron,
v hiši je hlapec buzaron.**

Stara slovenska navada je, da za novo leto hodi-
jo od hiše do hiše koledniki. To so otroci, ki so
večkrat napravljeni v sv. Tri kralje in nosijo zve-
zdo. Voščijo srečno novo leto in prosijo za darove.
So pa tudi fantje, ki v zahvalo za novoletni dar
potem veselo zagodejo. Gornja kolednica lepo
podaja novoletno voščilo, spominja na rojstvo Je-
zusa, Kralja sveta, potem pa v šegavi obliki po-
prosi za novoletni dar.

preteči 1.850.000.000.000.000.-
000 kilometrov (čitaj: nekako
dve milijardi milijard kilo-
metrov)!

In onstran tega svetovja
pravijo učenjaki, da je še
milijone takih svetovij, kot je
naše...

Strahotno je to... a je ta-
ko! S sputnikom je človek na-
redil komaj korak...

Moderni svet je zares nekaj veličastnega. In ne sa-
mo, da nimamo pravice ovirati njegov bliskoviti
napredek; naša dolžnost je, da sodelujemo pri
njegovem vzponu. Mi se moramo okoliščinam in možno-
stim primerno zanimati za znanost, tehniko, gospodarske
in socialne probleme v narodnem in mednarodnem živ-
ljenju.

To nalogo nam je poveril Bog sam. Ko nas je namreč
ustvaril po svoji podobi, nas je naredil stvarnike. S svo-
jim delom sodelujemo pri spopolnjevanju stvarstva. Ali
zavedati se moramo, kar smo že v božičnem uvodniku

Bog se veseli ob odkritjih ljudi; toda mu mora iti na smeh ob tem, ko vidi, kako se nekateri ponašajo in si domišljajo, kaj sedaj vse zmorejo. Gotovo si želi, da bi se njihova srca vsaj za toliko razširila, za kolikor se je-povečala njihova znanost.

Izkazovanje dobrote

Ko izkazujemo dobrote, jih je običajno okrog nas več, ki bi jih bili radi deležni. Če jih vsem lahko izkažemo, potem jih izkazujemo vsem; če pa jih vsem ne moremo izkazati, premislimo prej, komu jih bomo naklonili. Najprej in več bomo pomagali onemu, s katerim nas veže ožja vez ljubezni in kdor je pomoči bolj potreben. V življenju ravna-jó mnogi prav nasprotno. Velikodušni rad daje in, če kakšno uslugo prejme, je zanjó hvaležen. Z eno roko dobrote izkazuje, z drugo odgovarja na prejete. (Po Ciceronu: De officiis).

naglasili, da bo ves naš trud zaman, ako ne bomo z isto prizadevnostjo delali tudi za dvig človeka.

Duhovno je glavno.

Vse na zemlji se suče okrog človeka. Vse zavisi od njega. Vse dobro in vse slabo ima v njem svoj izvor.

Zato ameriški škof Fulton Sheen neutrudljivo kliče: »Obnovi človeka in obnovil si svet in njegove ustanove«. Enako je ravnal že Kristus, ki je pustil Pilata na njegovem sodnem stolu in velike duhovnike na njihovih mestih ter se zadovoljil z dvanajsterimi ribiči, ki jih je vzgojil po svoje, jih napolnil z božjim duhom in jih poslal na pot za OBNOVO SVETA PO OBNOVI ČLOVEŠTVA.

Duhovno je glavno.

Vzemimo si zato k srcu modre besede pravkar omenjenega škofa Sheena, ki pravi: »Skušajte premagati svojo sebičnost, obvladati lakomnost, uničiti greh in, ako se vam bo posrečilo na Kalvariji krščanskega samopremagovanja ostvariti OBNOVLJENO KRŠČANSKO ŽIVLJENJE, ŽIVLJENJE DUHA, se boste po Kristusovem vzvišenem zgledu dvignili do največjih revolucionarjev sveta — postali boste SVETNIKI.

In čisto jasno je, da takih-revolucionarjev najbolj potrebuje današnji svet, svet atomskih jeder in sputnikov.

*

Duhovno je glavno.

Naj nas ta misel, bratje in sestre, spremlja v leto 1961.

Duhovni stráni našega življenja spet priborimo njeno veljavo. Ne mirujmo, dokler ne bomo med snovnim in duhovnim, med časnim in večnim v našem življenju vzpostavili tisto razmerje, ki ga je določil Jezus Kristus.

V tem je rešitev vseh problemov, ki tako grozeče visé nad današnjim svetom, in tudi rešitev našega izseljenskega problema. Vzemimo si k srcu opomin velikega Dostojevskega, ki je zapisal: »Končno vse zavisi od tega, ali vzamemo Kristusa za najvišji ideal ali ne.«

V-ko.

S Kulujem na sprehodu

Začudil sem se, ko me je Kulu povabil na sprehod. Ta simpatični dečko je pred dobrimi meseci prišel iz Tangerja. Njegov oče, ki je poglavar nekega afriškega plemena, je menda zelo razgledan človek in želi, da se sin seznani z najnovejšimi evropskimi študiji.

Kulu je miren, tih fant; a iz belih zenic v očeh sredi črnega obraza sije polnost življenja. Radi ga imamo in kličemo ga Kulu. Njegovo polno ime je menda Kulu Kitenga. Zna odlično francosko.

Kmalu sem spoznal, da me je vabil na sprehod, ker bi se rad razgovarjal o vprašanjih, ki ga zanimajo. Ko sva zavila iz parka v gozd, se je začel zanimati za bližnji vesoljni cerkveni zbor.

»Kako to, da je vera pri vas tako organizirana? Pri nas ljudje verujejo in se drže starodavnih običajev. Vsaka vas ima duhovnika, ki v imenu ljudi govori z Bogom. Toda nad duhovnikom ni nobenega več in tudi nimamo nikakih posebnih ver-

skih ustanov.« Tako je zastavil svoja vprašanja.

»Tudi pri nas ima vsak večji kraj duhovnika in tudi pri nas imamo verske običaje, nekatere že zelo stare,« sem mu skušal razložiti. »Vendar se to ne vrši samo zaradi neke tradicije, ampak predvsem zato, ker je Kristus tako učil in ker On želi, da je tako. Osrednja oseba naše vere je Kristus, Bog in človek, ki je prišel na svet ljudem povedat, kaj je volja Njegovga Očeta.«

»A, tako. Potemtakem je Kristus začel versko organizacijo?« — »Seveda, Kristus je ustanovil versko družbo, ki jo imenujemo Cerkev. Prvotno je ta izraz pomenil kraj, kjer se je zbirala množica vernih. Zdaj pa pod tem mislimo organizirano množico, ki se zbira v božji hiši.«

Beseda je dala besedo. Povedal sem mu, kako je Kristus zbiral okoli sebe pristaše; vernike, ki jih je učil svojega nauka. Izmed vernikov je izbral učence, izmed učencev pa 12 apostolov. Te je imel za svoje »poslance« (to namreč pomeni beseda apostol). Apostolom je dal veliko oblast nad člani svoje družbe. Obljubil jim je za delo posebno pomoč. Postavil je poseben obred, h kateremu se verniki zbirajo in ki ga vrši njihov duhovnik. To je sveta daritev, ali kakor pravimo: sveta maša. Enega od apostolov, ki se je imenoval Simon, je postavil za predsednika, voditelja drugih. Zato mu je tudi spremenil ime. Rekel mu je: »Ti si Kefa (to je aramejska beseda za našo besedo »skala«); ti si Skala in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev in peklenska vrata je ne bodo premagala.«

»Zakaj pa je Kristus ustanovil Cerkev,« se je zanimal Kulu. »Zato je Kristus ustanovil versko družbo, da ljudi vodi k zveličanju; to se pravi, da jim kaže pot, da Njegov nauk razlaga ljudem, zlasti mladim, da izvršuje to, kar je On naročil.«

Kuluja so zanimale še druge reči. Vprašal je tudi: »Kdaj pa je Kristus ustanovil Cerkev?« Izgleda, da se Kulu zelo zanima za zgodovino. Zato sem mu skušal tudi na to vprašanje odgovoriti. »Za čisto točen dan bi težko povedal. Vem pa, da je bilo dan tisti dan, ko je izdihnil na križu, zato so ga pribili rimski vojaki, okupatorji v Judeji. Zaradi pritiska domačih veljakov,

ki so Kristusa sovražili, se je rimski prokurator Poncij Pilat vdal in Kristusa krivično obsodil.«

»Kako misliš to povedati, da je takrat Kristus ustanovil svojo versko družbo?«

»Mislim namreč reči to, da je svojo versko družbo prej pripravljaj, dajal uredbe in določbe. Vendar formalno je bila Cerkev kot verska družba od Kristusa odrešenih tisti trenutek, ko se je Kristus daroval s svojo smrtjo na križu Bogu Očetu v nebesih. S tem dejanjem je spravljal sproto človeštvo z Bogom. Lahko bi rekli, da je dal Bogu zadoščenje za vse slabo človeško življenje in je nekako za ceno svoje krvi odkupil vse ljudi. Od takrat smo v Njegovih rokah. Kdor hoče, se zaradi Njegovega heroičnega dejanja za večnost lahko reši. Postane član božjega ljudstva in dobi pravico, da bo sedel v krogu božje družine v večnosti.«

Kulu je z vso pozornostjo sledil temu, kar sem pripovedoval. Izgleda, da je razumel. Rekel je namreč potem: »To se pravi, da se deli človeška zgodovina v čas pred Kristusom in v čas po Kristusu?« »Da, zato tudi štejemo po tem naše letnice in pravimo, da smo tega in tega leta po Kristusu.« »Zakaj pa tudi komunisti štejejo leta po Kristusu, ko ne verujejo vanj in se bore proti krščanski veri,« pravi nato Kulu. »Zakaj? Najbrž zato, ker vsega ne morejo kar naenkrat odpraviti. Sicer je pa bilo v zgodovini že več poizkusov drugega šteti, a so vsi propadli. Italijanski fašisti so na primer do zadnje vojne šteli svoja leta po 'era fašista'.«

Kulujeva vprašanja so mi pokazala, kako je znatiželjen in brihten. Bo že res, kar je pravil neki profesor, da so črni in drugobarvni narodi kakor sveža, še nezorana njiva, ki ima v sebi neslutene zmožnosti in sposobnosti. Njihovo življenje se je namreč doslej razvijalo mnogo bliže prirodi kot naše.

R.

Zgodba iz delavnice

V rudniški delavnici so ropotali stroji. Železo, v katerega so vrtali luknje ali ga rezali na kose, je grmelo in se treslo. Pri vsakem stroju je stal delavec ali še več, ki so vodili in ravnali kose. Bilo je med njimi dosti mladih fantov vseh narodnosti, ki so okoli Francije. Tudi par Francozov je bilo zraven. Seveda so bili domačini zelo ponosni. Šteli so se za nekaj več kot drugi, katerih starši so prišli sem iskat dela in kruha. Delali in razumeli pa niso nič bolje kot tujci. Med njimi je bil tudi močan fant, ki je bil precej len in nič preveč prebrisan. Postavljal se pa je vseeno, ker je bil sin francoskega očeta. Drugi so se mu dostikrat smejali in mu nagajali, a zameril ni dosti. Kadar je bil malo utrujen, je stlačil v žep mali policijski roman in odšel z umerjenim korakom v stranišče. Od tam ga ni bilo z lepa dobiti. Pogrešili ga niso dosti in rudnik se zato ni ustavil. Njegovi tovariši so to dobro vedeli. Nekoč se jim je pa zdelo le preveč. Sklenili so, da mu to plačajo.

Nekega dne, ko je »štimi« — tako so ga klicali — spet spremljal policaje v zaprtem stranišču, so mu na vrata delavnice

postavili velik lonec vode. Ko se vrne, naj ga voda predrami!

Veseli v pričakovanju so vrteli stroje in pazili, kdaj se odprejo vrata. Ko se je pa to zgodilo, je med vrati stal šef delavnice in po njem se je polila voda. Jezno se je otresal vode in gledal okoli. Čudno pridni so bili fantje. Samo v stroj so gledali v ne navadni vnemi.

»Kdo je to naredil?« je vprašal šef. »Kaj, kako, kaj je?« so ga gledali in nič vedeli. Samo ustnice so se tresle v pridržanem smehu.

»Kdo je kriv tega?« je še enkrat zagrmelo po delavnici, a kaj ko ni bilo krivca...

»Če ne poveste, ne dobi nobeden plače »prime« (nagrade, ki je bila še dosti velika). Smeh je zginil z lic, šef je odšel, stroji so nervozno ropotali naprej. Pri vratih se pokaže štimi. Zunaj je zapiskala sirena delopust. Slabe volje so se zgrnili tovariši okoli Francoza. Neki Italijan, male postave a trdih pesti, je siknil: »Lenuh, kaj si napravil?« Štimi v resnici začuden je debelo pogledal.

Zimska idila

»Zavoljo tebe zgubiti primo, to je že preneumno.«

»Kaj praviš, primo zgubiti? Zakaj?«

»Ker se ti ne ljubi delati, naj zato plačamo vsi —«. Plašno se je umikal fant pred jeznimi pogledi. — »Če ne greš precej k šefu in mu ne poveš, da si ti kriv vsega, boš videl, kaj bo, ko se srečamo na samem!«

»Česa sem kriv, česa?« — »Česa si kriv? Da je voda stekla po šefu, ker si ti spal v stranišču.« — »Kakšna voda?« — »Voda na vratih.«

Štimi je neumno gledal in seve — ničesar razumel.

»Ali ste znoreli? Jaz ne vem ničesar.« — »Pa boš čutil, ker ne veš.« Spet je stal Italijan kot sveča raven pred njim.

»Jožef, povej mi, kaj je pravzaprav?« se je Štimi obrnil k fantu, ki je bolj mirno stal ob strani.

»Veš, Štimi, na vrata je nekdo nastavil vodo in ta se je polila po šefu, ki je vstopil. On pa nam je zagrozil, da bomo tokrat vsi brez prime, če ne izdamo tistega, ki je to naredil. Je pač najboljši, da greš precej k njemu in poveš, da si ti kriv. Ne boš nič na slabšem.«

»Jaz kriv, kako, saj nisem jaz nastavil vode?«

»Kdo drugi je pa tako brihten kot ti. Mi ne bomo plačevali tvoje lenobe.« Spet je bil sredi razkačenih fantov. Pa se je spet oglasil Slovenec: »Štimi, ti si Francoz, saj tebi nič to ne škoduje. Glej mi smo pa tujci. Kar pojdi! Boš videl, šef se bo še smejal.«

»Misliš?« — »Boš videl!«

Pa je šel Štimi in se obtožil tega, kar so drugi njemu namenili. Prima delavcev je bila rešena.

R. Francija

Iz slovenskih krajev

Konec novembra so izročili prometu novo postajno poslopje v Notranjih goricah. — V Medvodah imajo sedaj nov betonski most čez Soro. Dolg je 60 m, širok pa 6 m.

Ob reki Muri se je v zadnjih letih precej razširila očesna bolezen trahom. — Prašičja kuga je divjala med divjimi prašiči po gozdovih med Litijo in Grosupljem. Zaradi nje je poginilo kar 50 divjih prasov. — V preteklem mesecu je stikal okoli Sodražice divji medved in sicer mu je dišal med in razne sladkarije, medtem ko mu za mrtve živali ni bilo mar. — Lovci so dobili letos okoli št. Vida na Dolenjskem že 36 lisic, kar je zelo visoka številka.

Na letošnjem vinskem tekmovanju v Budimpešti je dobil šampanjec iz Gornje Radgone zlato medaljo (za šampanjec iz l. 1957.), srebrno medaljo pa je dobil šampanjec iz l. 1950. — V Šmarjeških Toplicah so odprli nov oddelek zdravilišča z 21 sobami, 3 kopalnicami in 2 restavracijama. Voda ima povprečno 31,6 stopinj toplote. — V Preserju pri Ljubljani so preuredili

zadružni dom v osnovno šolo. — V Loškem potoku gradijo Zdravstveni dom.

Slovenski oktet se je 11. dec. odpravil na dvotedensko turnejo po Nemčiji, Danski in Franciji. V Nemčiji je pel v Berlinu, v Danski v Kjopenhavnu, v Franciji pa v mestih Pariz, Tours, Poitiers, Chatelbraud in na francoskem radiu. — Naša vijolinistka Jelka Staničeva je nastopila s koncerti v Bolgariji in v Združenih državah.

Izšla je nova serija jugoslovanskih priložnostnih znamk, ki so posvečene zaslužnim in pomembnim ljudem. Znamka za 15 dinarjev ima sliko slov. pisatelja Ivana Cankarja.

V Franciji se je mudila ekipa naših rokborcev. Nastopili so v mestu Lille proti reprezentanci Flandrije, ki jih je premagala s 6 : 10. Več sreče so imeli v Sallau-mines, kjer so zmagali z 9 : 7.

Na Reki ob Jadranskem morju je okoli 12.000 Slovencev. Zbirajo se v svojem Slovenskem domu. Nedavno so imeli občni zbor svojega društva, ki se imenuje »Bazovica«. Društvo ima moški in mešani pev-

Slovenci
iz občine Genk
(v Belgiji)
so ob čaši vina
in pečenem prašičku
praznovali
„Martinovo nedeljo“.
Prav imajo.
Po pridnem delu
se človeku prileže
počitek in pošteno
razvedrilo.

ski zbor, svoj dramski odsek, harmonikarski zbor in športni odsek.

V svojem stanovanju je v Mariboru zgor. Pavel Pavlič. Menda se mu je od cigarete vnela postelja.

13. decembra je po dolgem deževju nastala na gornjem Vipavskem huda burja s snežnim metežem in naredila veliko škodo. V Ajdovščini je podrla velik zid, v Vipavi pa leseno barako za delavce in pri tem dva močnejše poškodovala.

Priprave na devizno reformo

Pred meseci so začeli govoriti, da bo v Jugoslaviji izvedena devizna reforma. S sedanjim načinom zamenjavanja denarja jugoslovansko gospodarstvo ne more naprej. Za to preureditev je vlada iskala pomoči pri tujih državah, seveda pri »kapitalističnih«. Zdaj je pomoč obljubljena in se priprave za reformo že vršijo. Odslej naprej bo menjalni tečaj za tuji denar enoten in sicer po ključu 1 dolar = 750 dinarjev.

Zaradi tega bodo morali prilagoditi cene domače proizvodnje taki ravni, ki bo omogočila, da bo naše blago lahko na prodaj v tujini in da bo zmožno vzdržati konkurenco. Prilagoditi bo treba carinske predpise, ki bodo izvoz olajševali, uvoz pa tudi

tako usmerjali, da ne bo domačemu gospodarstvu v škodo. Nekatere reči bo odslej lažje uvažati; druge, ki se doma proizvajajo, pa težje.

Razvoj slov. pristanišča v Kopru

Pred dvema letoma je bil izročen prometu prvi privez za velike ladje v novem koprskem pristanišču. Dotlej so v Kopru raztovarjali le manjše obalne ladje, ker velike pač niso mogle priti dovolj blizu obale. Kako se lepo razvija pristaniški tovarni promet, povedo naslednje številke.

Preko Kopra je bilo l. 1957 uvoženih 8872 to, l. 1958 že 10.602, l. 1959 pa 26.859, do okt. 1960 celo 70.984 ton. Tudi izvoz blaga je podobno rastle.

Vzporedno s tem so se razvila tudi nekatera pristaniška podjetja. Zgradila so se razna skladišča, ki ne zaostajajo za skladišči drugih jugoslovanskih pristanišč. Največ prometa je bilo z lesom, pa tudi z južnim sadjem. Ker sedaj plovno dvigalo »Veli Jože« postavlja nove bloke za razširitev sedanje operative obale, bo v nekaj letih mogoče še več ladjam istočasno pristajati v Kopru. To pa bo prineslo novo delo slovenskim delavcem in našim podjetjem nov razvoj.

Kaj je novega med nami?

Kronika: Že ponovno je bila izražena želja, da bi knjižica »Slovenci na Angleškem« spet izšla, seveda z vsemi spremembami, ki so bile v treh letih. Knjižica je v pripravi in upamo, da bo kmalu lahko šla v tisk. Zato podrobne kronike za prejšnje leto tu ne bo.

LONDON: Kot redno, bo tudi v januarju na drugo nedeljo t. j. 8. ob 5. popoldne maša in blagoslov v naši kapeli v Londonu. Kot je že javljeno, bo v soboto 7. jan. v konventu »Naše Gospe s Siona« Worthing, Sussex, božičnica, ki jo priredita konvent in Kat. ženska zveza.

December: Izseljensko nedeljo smo praznovali v Bedfordu, kjer je domači župnik sklical zastopnike raznih narodov k sestanku, kjer so vsi podali kratek opis tako zgodovine kot tudi vzrokov za izseljevanje. Za Slovence je lepo govoril g. Jože Pogačnik. — »Miklavž« je kar v redu potekel, le v Rochdale je bilo zelo viharno vreme, v Londonu pa so bili prostori premajhni, saj je bil izredno velik obisk. — Tudi božične praznike smo lepo preživeli. Bog daj, da bi novo leto bilo mirno in za vsakega srečno!

Krsti: V Chapel End, Nuneaton, so krstili 20. nov. Petra Ivana Zver. — V Rochdale pa 27. nov. Petra Metelko. Čestitamo!

Blagoslov domov: Kolenčevi s Stoke On Trent so se preselili v novi dom blizu cerkve na Hartshill, dom je bil blagoslovljen ob župnikovem obisku.

V misijone: 13. dec. je odšel v misijone g. Franc Pregelj, doma s Cola in že več let v Angliji. Pred dvema letoma je vstopil v jezuitski red ter dovršil noviciat. Poslovili smo se v nedeljo 11. decembra v »Našem domu«, sedaj je pa že na novem mestu v južni Rodeziji v Afriki. Želimo mu božjega blagoslova in mnogo uspehov pri njegovem delu!

Še nekaj: Dasi se obiskujejo »glave«, je vendar še dolga pot do zedinjenja, o čemer nam priča, kar se je zgodilo v decembru v Londonu. Slovenskega doma se tam dobesedno drži kapela, ki je pripadala neki ločini. Ko smo zvedeli, da jo nameravajo spremeniti v skladišče, smo takoj ponudili, da bi jo radi odkupili ter ohranili za verske namene. Ponudba pa ni bila sprejeta ter so rajši cerkev spremenili v skladišče za letno najemnino 360 funtov.

Liège-Limburg

Sv. Miklavž se še ni oglasil med nami. Pričakujemo ga okrog Božiča.

Veseli dogodki v naših mladih družinah: Pomotoma nismo še poročali, da so v družini podpredsednika društva Slavček g. Ivana Mrgole in njegove žene ge. Alojzije dobili krepkega prvorojenca, ki so mu pri krstu dali ime *Bojan*. V družini ge. Olge Koželj, poročene Hinul so dobili hčerko, ki bo nosila ime *Lilijana*. V družini ge. Marije Avsec, poročene Minaert, so dobili sinčka, ki se bo imenoval *Roger*. V Herve-u so v družini Smets-Vulč Milica tudi dobili naslednika in ga krstili na ime: *Marko-Anton*. Vsem družinam čestitamo k njihovi sreči!

Naši bolniki: V Waterscheju na kliniki se je morala podvreči operaciji ga. Novak iz Heide Park 4. Prav tam je iskala zdravniško pomoč ga. Pavla Koželj in njen sin g. Janez. — Omenjenim bolnikom, tem, o katerih smo govorili v zadnji številki in tem, za katere še ne vemo, pošiljamo posebno voščila za nastopajoče leto.

Naši mladi pari: V Jemeppe-u je g. Čavar Mate popeljal pred oltar beneško Slovenko gdč. Gošnjak Sofijo. Istotam je g. Hvala Alojzij sklenil zakonsko zvezo tudi z beneško Slovenko gdč. Buttera Julijo. — Toplo čestitamo in želimo vso srečo!

»Odprta noč in dan so groba vrata...« — V Zwartbergu smo bili priča zelo žalostnega dogodka. V družini g. Petra Vidic in njegove soproge Stanislave so dobili drugega otročiča. Otrok je kmalu po rojstvu umrl. G. Peter se je ves razmišljen vračal iz bolnice od svoje žene domov. Vozil se je na kolesu in pri prometni nesreči bil v hipu mrtev. Pogreb se je vršil ravno dve leti po njegovi poroki. Kako so mirnega Petra vsi spoštovali, je pokazala zadnja pot. Nikoli še nismo videli zbranih toliko mlajših članov naše skupnosti. Na grobu je tudi moški zbor zapel žalostinko v slovo bivšemu članu pevskega zbora. Užaloščeni vdovi ge. Stanislavi in njeni hčerki izrekamo sožalje. Molimo za pokojnega Petra!

Rojakom na področju Liège — Limburg, vsem rojakom v Belgiji in vsem čitateljem Naše luči voščim blagoslova božjega, zdravja in uspehov polno novo leto 1961. V bodočnosti še bolj povežimo svoje vrste v delu za napredek slovenske skupnosti v tujini! Živeli! — Vinko Žakelj.

Charleroi-Mons

Nenadno je zbolela ga. Alojzija Krajnc, vendar se ji sedaj zdravje boljše in je upanje, da se opomore od bolezni. — Iz bolnice se je vrnil v Farciennes rojak g. Franc Pisarič. Vidno se je popravil in je v krogu svojih prijateljev prav v začetku decembra praznoval 60-letnico življenja. — Tudi g. Rafaelu Murovec iz Farciennes

Pevski zbor „Jadran“ v Charleroi (Belgija)

gre bolje, kakor tudi Otu Kola iz Châte-lineau in Albertu Trinkhaus iz Jumet.

V družini Vilija Kotnik in Ančke Trošt se je *rodil* sinček. Čestitamo!

Pevsko društvo »JADRAN« se je dobro odrezalo v Jumet, kjer so pevci peli na Fancy-fair. Kot prejšnja leta so tudi letos praznovali v prav domačem vzdušju in razpoloženju sv. Cecilijo in sicer 12. decembra.

Tisti, ki se žele naročiti na tednik »Katoliški GLAS«, ki izhaja v Gorici, lahko to store kar pri slov. duhovniku. Doslej je že lepo število novih naročnikov. Izšla je tudi nova KNJIŽICA »Sveti Krst — pre-rojenje« (cena 5 Fr.). Pohitite, dokler je še v zalogi.

Rojakom na področju Charleroi-Mons in drugje po svetu želim mnogo božjega blagoslova v novem letu 1961. — Kazimir Gaberc, izseljenski duhovnik.

Pas-de-Calais

Sv. Barbara je bila letos na nedeljo, pa ob zelo slabem vremenu. Kljub temu se je zbralo na vseh štirih krajih, kjer imamo slovensko službo božjo, lepo število njenih častilcev, da se Bogu zahvalijo za varstvo.

V Méricourt-Mines sta bili krščeni 4. decembra Maryse, Annie Mathilde Zorko; 11. dec. pa Martine Patricia Brigitte Razložnik. Naj bi bili vedno v veliko veselje srečnih staršev.

26. nov. sta sklenila zakrament sv. zakona Željko Knez in Helena Kovač. — V Cerkvi sv. Petra Nemours sta si dala 22. okt. oblubo večne zvestobe François Sulin in Michelle Robert. — Naj oba para spremlja božji blagoslov.

Umrla in dotrpela je *Kristina Sulin* v 70. letu svojega življenja. Pred dobrim mesecem smo v isti grob pokopali njene-ga sina. Bila je primorska rojakinja, iz Zage pri Bovcu. V Franciji je bila 35 let. V oktobru je še prestala težko operacijo na očeh, kar ji je izpilo moči. Umrla je v bol-

nišnici v Arras 27. nov. Dne 30. nov. smo jo položili poleg pokojnega moža in sina na pokopališču v Vendin-Le-Vieil. — Dne 11. oktobra je bila na istem pokopališču poleg svojega moža položena *Antonija Krašovec*. Umrla je v Fouquières-sous-Lens 9. okt. Rojena v Celju je dočakala lepo starost 78 let. Naj se obe dobri in zavedni slovenski materi počijeta v Bogu!

Rojak
IVAN VRTOVEK,
ki je umrl 12. 6. 1960
v Pas-de-Calais
v Franciji

Pariz

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v kapeli MONTCHEUIL, 35 rue de Sèvres, Paris 6, métro: Sèvres-Babylone, kjer so vam vaši duhovniki na razpolago od treh naprej.

V nedeljo, 20. nov., smo počastili *spomin* škofa Rožmana, ki je vse svoje življenjske sile posvetil svojemu narodu, in to v najbolj razburkanih časih naše zgodovine, njemu, čigar življenje je nosilo pečat tragike in narodne in verske borbe slovenskega naroda v 20. stoletju. Po sv. maši, ki je bila darovana za rajnega škofa, nam je g. Čretnik orisal njegov lik, ki je tudi za vsakega izmed nas svetla luč in zgled heroične zvestobe krščanskim načelom in življenjski nalogi, ki mu jo je božja Previdnost odločila.

Miklavž je na veliko veselje naših otrok (pred Bogom smo vsi otroci, leta ne igrajo vloge!) obiskal v nedeljo 4. dec. pariške Slovence, in sicer v spremstvu lepega števila angelčkov. Z njim sta seveda prišla tudi dva »rogača«, katerih so se nekateri zelo bali. Pa še Peter je bil v spremstvu in prav tako policaj, ker v mestih, zlasti še v revolucionarnih časih, je vedno treba nekoga, da dela red.

V nedeljo 15. jan. bomo pri maši počastili *spomin* dr. Antona Korošca, čigar 20-

letnico smrti smo obhajali v decembru. Dr. Korošec spada v vrsto naših velikanov; s svojo mojstrsko roko je vodil usodo našega naroda več kot dvajset let, v dobi, ko je bil naš narod postavljen pred zgodovinske odločitve. — V nedeljo 29. januarja pa se bomo — ob njegovem *godu* — spomnili slovenskega kulturnega delavca in zgodovinarja Frana Erjavca, ki je v oktobru umrl v Ljubljani, je pa dobrih 10 let delil življenje z nami v Parizu.

Za PUSTNO NEDELJO, 12. febr., nam naši igralci pripravljajo veseloigro *Pričarani ženin*. Zato tisto nedeljo že sedaj rezervirajte za obisk igre, ker se boste tako pošteno nasmejali, obenem pa podprli požrtvovalnost igralcev. Igra bo v dvorani 29 rue Gassendi, kjer bo pred igro tudi naša skupna sv. maša. Podroben spored bo v prihodnji številki.

Prav tako že danes *opozarjamo*, da bomo v nedeljo 26. februarja imeli v svoji sredi *papeškega nuncija v Franciji, nadškofa Bertolija*, ki dobro pozna tudi Slovence in Slovenijo, ker je bil pred vojno tajnik nunciature v Beogradu, kjer se je tudi naučil jezika, ki ga še danes gladko govori. Naša čast zahteva, da ob njegovem obisku med nami *napolnimo do zadnjega kotička kapelo!*

Poroke: 19. nov. sta pred oltarjem potrdila svojo ljubezen in prejela zakrament sv. zakona Avgustin *Plut* iz Vidošičev in Jožefa *Gvelbar* iz Maršče vasi, 3. dec. Maks *Fekonja* iz Trotkove pri Sv. Benediktu v Slovenskih goricah in Marija *Okroglič* iz Koprivšč pri Kalu nad Kanalom, 17. dec. pa Stanko *Klobučar* iz Dragatuša ter Marija *Veselič* iz Adlešičev. — Pri hrvaškem gosposdu pa se je poročila Suzana *Štegel* iz Malega Brda na Ubelskem, za moža je vzela Andrijo Mataka. — Naj bo vsem življenjska pot lepa in srečna, polna božjega blagoslova in pomoči. — Ob tej priliki g. župnik opozarja vse tiste, ki si mislijo nadeti zakonski »jarem«, da je za zakon potrebna priprava in da je potreben določen čas, da se uredi glede papirjev. *Zato se morajo javiti pri župniku vsaj mesec dni preje.*

V nedeljo 18. decembra je po krstu postala članica sv. Cerkve Marie-Claude Turšič, katere se veselita oče Franc, doma iz Cerknice, in mati Michèle.

V domovini je gospé Očko umrl oče. Njej, njenemu možu in vsem sorodnikom naše sožalje!

Emigracija: V Avstralijo sta odšla: Anton Mežgec, doma iz Kovčic, in Alojzij Korošec iz Jelšan, v Kanado pa družina Ivana Petrača, ki je, kakor tudi njegova žena Vera, doma iz Sobonj, sinko Valter pa je bil rojen v Parizu.

VAUX-SUR-SEINE (*Seine-et-Oise*). —

Pri Alojzu Kocetu se je rodila mala Béatrice, katero so z največjim veseljem pozdravili oče in mama, pa dve sestri in en bratec.

CLERMONT-FERRAND (*Puy-de-Dôme*). — Družino Jožice Viala, roj. Klopčič, je razveselila prvorojenka, ki je dobila ime Veronika.

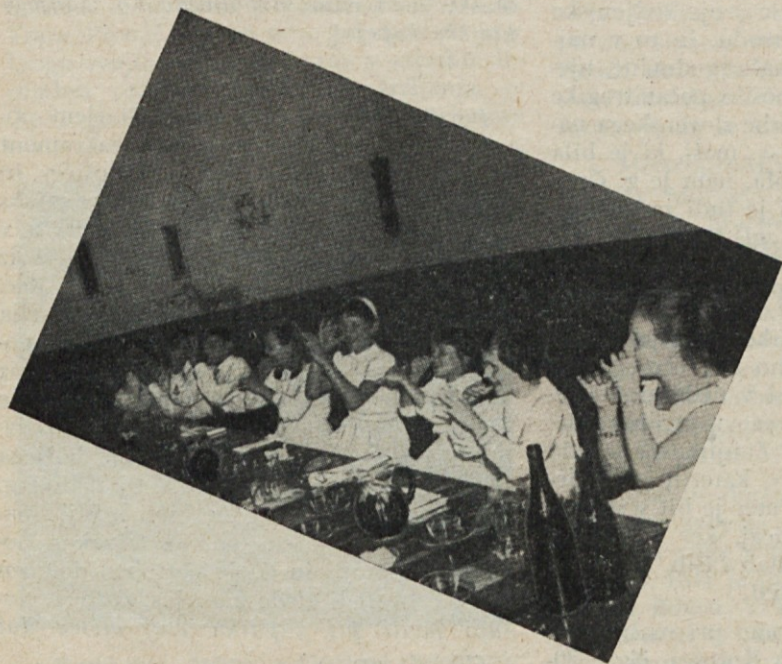
Nica

Na nedeljo 27. nov. smo slovesno proslavili spominski dan za pokojnim škofom dr. Gr. Rožmanom. Bili smo kar iznena-

deni. Po maši smo prišli, kakor navadno v dvorano in zagledali na platnu zares prikljupljiv barvast fotografski posnetek velikega škofa. Sledila je komemoracija njegovega življenja. Razen tega nam je naš župnik pater Jakob tako jasno v kratkih in klenih besedah predočil lik svetniško živčvečega škofa ter njegov vodilni pomen za slovenski narod, da je pač vsak sam zase začutil kam spada. Zdelo se nam je, da smo s še večjo iskrenostjo vzljubili svoj narod ob tej prireditvi. Bi niti ne mislil ne, kako more vzdramiti človeka takšna prireditve. Beseda, govor in ona vrsta zares umetniško izdelanih slik v barvah o naši slovenski Koroški! Povezano eno z drugim deluje!

Za Nico in okolico smo izvolili tudi že naše lastno slovensko predstavništvo. Mogli se bomo tako vključiti v Slovensko izseljensko zvezo.

V L'Escarene pri Nici smo imeli tudi obisk. Na Martinovo nedeljo se je pri Draščekovih zbrala družba naših ljudi, kjer nam je p. Jakob s slikami s Koroške ogrel srce in duha. Pa smo bili res veseli in hvaležni za tak popoldne!

Lanski slovenski
prvoobhajanci
iz Pariza pojejo:
„Mi smo
muzikanti . . .“

Hrvatini Mirko nas je te dni začasno zapustil. Kot »fant od fare« je stopil v službo mornarja na neki veliki trgovski ladji družbe Topic et C/O. Rekel je pa, da bo ostal »doma« v Nici. Vsekakor bomo veseli njegovega obiska. — 1. okt. se je s Stoparjevo Vido poročil Lojze Novak. Vsi jima želimo, da bi kmalu našla primerno stanovanje, da bi mogla pripraviti tako gnezdece veselja, ljubezni in — daj Bog — tudi družinske sreče!

Pri Ipavčevih so baje punčko dobili. Gotovo da bo zopet velika slovesnost tako pri slovenski cerkvi St. Barthelemy, ko jo bomo krstili. Staršem naše čestitke, mali pa željo, da bi ostala vedno dobra Slovenka!

V Avstralijo je odšla družina Ivana Vlah. Obžalujemo, da nam 12. štev. Naše luči tokrat ni prišla v roke. Pač nezgoda!

Ob Luksemburgu

Saletenova mama je »oddala« zadnjo hčerko Ano. Tako ima zdaj vse otroke poročene (pred dobrima dvema mesecema se je poročila Julka). Toda kljub temu ne bo sama, ampak bo med sinovi in hčerkami (saj jih je 11) in med svojimi vnuki in vnukinjami, ki jih je pa še veliko več, ne samo v Franciji, ampak tudi izven nje. 26. nov. se ji je poročila Ana z domačinom Albertom Weber. Poročno mašo in poroko je opravil naš izseljenski duhovnik Tone Dejak. Želimo jima v življenju obilo sreče in božjega blagoslova.

Sv. Barbaro smo praznovali po tradicionalni navadi.

Blizu smrti je bila gospa Balič iz Audunle-Ticha, ki je bila šla na zdravljenje zoper sladkorno bolezen v južno Francijo (Alpes Maritimes), pa je dobila tako močan napad na srce, da je mislila, da bo umrla; zlasti še, ko ji je bilo odvzeto vsako upanje, da bo od kje prišla pomoč. Klicala je namreč v začetku sestre, a telefon je bil pokvarjen in seveda sestre niso njenega klika slišale. Vendar je doma zdaj boljša in upamo, da bo kmalu mogla delovati. Jerebova gospa je šla zopet na zdravniški pregled in na zdravljenje v Strassbourg. V bolnico (Thionville) je menda moral g. Šunkar iz Algrange-a (stanovanje in hrano ima pri Lazarju).

V Hettange-grande je umrla 3. decembra gospa Dovjak. Bila je tri tedne prej v bolnici, kjer ji niso mogli nuditi nobene pomoči več. Pokopali so jo v torek na ondotno farno pokopališče. Naše iskreno sožalje možu, otrokom in vsem sorodnikom!

Precej se nas je zbralo v nedeljo 11. dec. v gostilni pri Nade (Aumetz), kjer je sv. Miklavž obdaroval male otroke pa tudi velike in obljubil, da pride drugo leto zopet.

*

Vsi Slovenci ob Luksemburgu in pod njim in v njem želimo vsem Slovincem po svetu božjega blagoslova polno leto 1961.

TUCQUEGNIEUX—MARINE:

Nismo več tako glasni kakor prej, zato ker smo dali besedo našemu pridnemu g. Dejaku, vendar se moramo od časa do časa še kaj javiti, da boste videli, da nas še ni voda odnesla, čeprav so vsepovsod velike poplave.

Najprej moramo povedati, da smo imeli misijon, francoski sicer, h kateremu smo pa tudi mi radi hodili. Misijonarji so prišli na zelo posrečeno idejo, da so za sklep povabili g. škofa iz Nancy-ja in uprizorili — v neskončno majhni obliki sicer, toda vendar — binkoštni praznik. To je bilo 23. novembra zvečer. Slišali smo najprej francosko pridigo, francoske molitve in francosko petje, potem so prišli na vrsto Italijani in Poljaki, končno pa Slovenci, ki smo najmanj številni, mala četa, ali hrabra. Ne zamerite, če se pohvalimo, saj veste, da pravi pregovor: »Dobra roba se sama hvali.« in da je rekel naš pesnik: »Kdor ponižuje se sam, podlaga je tujčevi peti.« V takih primerih ni, da bi se »človek držal nazaj«, posebno danes ne. Lahko rečemo, da smo bili odstotno najbolj za-

Žena: »Zakaj pa stojiš zmerom pri oknu, kadar jaz pojem?«

Mož: »Zato, da ne bi ljudje mislili, da te tepem.«

*

Zadnja beseda. — »Pravkar sva se z ženo strašno sporekla.« — »Kdo je imel zadnjo besedo?« — »Seveda jaz!« — »Izvrstno, in kaj si ji rekel?« — »Rekel sem: Če žemora biti, pa si kupi!«

stopani. Č. g. Dejak je v jedrnatih besedah orisal pomen misijona in ko smo zmolili nekaj molitev, je zadonela naša pešem »Kraljevo znam'nje križi stoji«, da so vsi prisluhnili.

Dne 11. decembra je pa naša folklorna skupina vabljen v Saulnes pri Longwy, da tam zaigramo naše slovenske valčke in polke ter zaplešemo naše narodne ples. Kako bo, bomo pa drugič povedali. — J.

Ob nemški meji

Iz naše pisarne:

Mrliški zvonček je zapel... V Creutzwaldu se je poslovil po dolgotrajni bolezni od nas Peter Veronik, 57 let star, umrl na domu 15. 11. previden s svetimi zakramenti, pokopan v Creutzwald 17. 11. — V Freymingu je umrl 30. 11. Anton Žukovec iz Valične vasi, star 58 let, cerkveno pokopan 3. dec. v Freymingu. Ker je bil sam v Franciji, so njegovi prijatelji lepo skrbeli za njega in mu ustregli vsako željo. Cerkvenega pogreba se je udeležilo društvo »Slavček« z zastavo, pa tudi drugi rojaki so kljub mrzlemu vetru spremljali umrlega v cerkev in na pokopališče. — Obema želimo večni pokoj, rojake pa ob tej priliki prosim, da naj v času, ko k bolniku pokličejo zdravnika, pokličejo tudi duhovnika.

Poroke so v adventnem času prenehale — pač pa sta tik pred adventom praznovala 45-letnico poroke naša pridna obiskovalca slovenske službe božje v Habsterdicku Krebelj Jože in žena Barbara. S sv. spovedjo, sv. obhajilom in lepim blagoslovom po maši pri oltarju Matere božje z Brezij, sta tako lepo pokazala, da se izročata v svoji visoki starosti Materi Božji in njenemu Detetu Jezusu, pri katerih najdeta tolažbo in moč v letih, ko človeka zapuščajo vse moči. Naj jima naša dobra nebeška Mati izprosi še mnogo zdravlja. Naj ju s svojim Sinom blagoslovi ter jima poplača vse, kar sta že dobrega storila za cerkev in doma z veliko gostoljubnostjo slovenskim duhovnikom, kadarkoli pridejo k njima! Še mnogo sreče torej tudi v bodočnosti!

Velik veseli praznik je bil za družino Co-

lija Marjana in ženo Marijo, ko sta 4. dec. dala krstiti v Merlebachu sinka Roland. Naj jima božja modrost pomaga lepo ga vzgajati, vse pa naj čuva nebeška Mati pred vsemi nesrečami!

✱

Kapela sv. Elizabete, kjer imamo nedeljsko službo božjo v Merlebachu, je še vedno v popravilu. Naše pridne žene jo pridejo vsako soboto lepo očistiti, da moremo imeti našo službo božjo v nedeljah nemoteno naprej. Naši podjetni mizarji so 5. 12. z rekordnim delom odstranili star oder ter napravili novega. Ne morem se dovolj zahvaliti za vse Vaše delo. Ljudje drugih narodnosti med nami občudujejo Vašo navdušenost in Vaše mojstrsko delo, zlasti pa Vašo pripravljenost, da brezplačno vedno priskočite na pomoč, kadar je treba storiti kaj za hišo božjo, kjer se tako radi zbirajo naši verni rojaki.

Kako je bilo lansko leto med nami, poročam pozneje. Vsem, ki so v tem letu kaj dobrega storili cerkvi, slovenskim duhovnikom ali svojim bratom in sestram: tisočerni Bog plačaj! Vsem želim prav srečno novo leto! — Grims Stanko, slov. izseljenški duhovnik iz Merlebacha.

Iz Essena poročajo

Dne 6. decembra je bil v cerkvi sv. Tomaža v Bergeborbecku krščen mali Artur Mahnič, staršev Arturja in Viljemine. Ker starša nimata znancev, bi otrok kmalu ostal brez botra, da ni v pravem trenutku požrtvovalno priskočila na pomoč ga. Doberšek iz Nordsternstrasse in kot botrica držala malega Arturja pri krstu in ga nato obdarovala. Lep primer ljubezni do bližnjega!

Poroki smo imeli v zadnjem času dve. Ivan Cizelj je 19. XI. popeljal pred oltar Molan Martino. Ženin je iz sromeljske župnije, nevesta pa iz Brežic. Poroka je bila v farni cerkvi v Höselu. — 26. nov. sta pred Bogom potrdila svojo zvestobo Gominšek Alojz in Fužir Marija, on iz Celja,

Herzogstrasse, zvezna cesta med Sterkrade in Osterfeldom, je postala pravo slovensko naselje.

Skupina mladih slovenskih rudarjev stanuje v tem moderno urejenem domu v Bottropu.

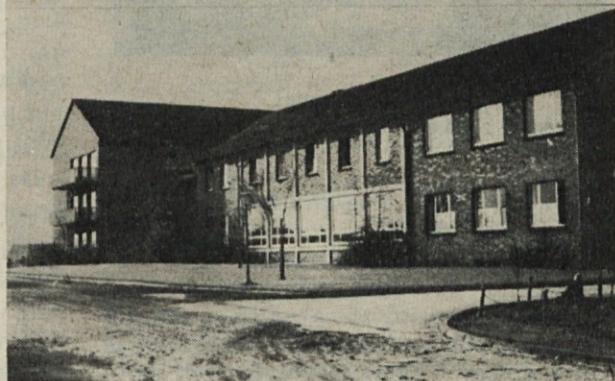

ona iz Šoštanja. Poroka je bila v farni cerkvi Sv. Liborija v Wengernu. — Obema paroma veliko sreče in božjega blagoslova na skupni življenjski poti!

Sv. Miklavž je tudi letos obiskal družine v Essenu. To pot je bil precej moderen. S svojim nebeškim spremstvom, dvema angelčkoma, se je peljal od družine do družine v avtomobilu! Kaj hočemo, star je že, saj je imel dolgo sivo brado, star človek pa se hitro utruji. Obiskoval je naše malčke, malo izprašal, nato pa obdaroval. Prihodnje leto pa jih bo obiskal tako, da bodo otroci morali k njemu na vnaprej določen kraj, da ne bo treba njemu vsakega posebej obiskati.

V Essenu smo imele žene in matere 12. dec. adventni večer s čajanko. Po uvodnih besedah našega duhovnika o božiču in pripravi nanj v družinah smo zapele adventne pesmi in poslušale ploščo s cerkvenimi pesmimi. Nato pa smo kramljale ob pecivu in lipovem čaju — brez ruma! (Prihodnjič bo!) Bilo nas je 18, prihodnjič nas bo še več!

Mašo v Recklinghausenu je 11. XII. obiskalo precej naših rojakov, iz mesta kot iz bližnje in daljnje okolice. Nepozaben bo ostal večer po maši, ko smo v bližnjem lokalu sedeli skupaj in se po domače pogov

vorili. S pesmijo smo se razveseljevali in le težko ločili.

Okoli Oberhausena

Krsti. — V Mahrlu/Brassert je Obrezova družina praznovala 21. novembra krst sinčka Petra.

Poroke. — V Kölnu/Sülz sta se 3. novembra poročila v cerkvi sv. Moromeja Stjepan Jug, doma v Novakovcu, župnija Dekanovec, in Frančiška Nagode iz Lučin na Gorenjskem. — V Oberhausenu/Sterkrade je Jože Petek, doma v Grižah, župnija Sv. Pankracij na Štajerskem, sklenil življenjsko zvezo z mlado nevesto Rito Schäfer iz Osteratha pri Düsseldorfu. Poroka je bila v St. Josefhospitalu v Sterkrade. Petek Jože je našel nov dom pri nevesti v Osterathu. — Obema paroma veljajo naše iskrene čestitke. Božji blagoslov naj jih spremlja na življenjski poti!

Ali ga poznate?
Sinek zakoncev Novak iz Wengerna

Vsi sveti. — Na praznik Vseh svetnikov 1. nov. je bila v cerkvi in na pokopališču sv. Barbare v Sterkrade/Königshardt žalna slovesnost za vse slovenske izseljence v Porurju, ki so umrli v zadnjih treh letih (18 po številu). V cerkvi pa je gorela »svera 10.000« v spomin vseh tistih slovenskih fantov in mož, za katerih grob slovenska mati in žena ni smela in ne sme vprašati.

»Naša luč«. — Slovenci po Porurju in ob Renu prav radi čitatjo svoj izseljenski list »Našo luč«. Je razumljivo. List raste med nami in zasleduje naše napore, naše veselje, naše križe. Pišejo ga ljudje, ki živijo med izseljenci in za izseljence, ljudje, ki poznajo probleme in težnje naših delovnih ljudi v tujini. Zato se ne čudimo, da dobiva naš urad toliko lepih pisem od naših rojakov.

Le pogledjmo nekaj izvlečkov: »Prejeli smo Vaš list s prilogo, za kar se Vam iz srca zahvaljujemo. Zelo nas veseli, da lahko prečitamo kako slovensko besedo. Zato bi želeli, da nam pošiljate tudi v bodoče in tudi, da nam obrazložite glede plačila... Po dolgem času smo zopet prišli do poštenega glasila, ki nas seznaja z rojaki...«. Tako se glasi pismo iz SOLINGENA. Iz WESELA nam piše drugi: »Pred

kratkim smo čitali Vašo izdajo »Naše luči«. Tudi mi bi želeli postati naročnik. Že vnaprej se Vam zahvaljujemo...« Starejša gospa piše takole iz OPLADENA: »Oprostite, da Vam tako dolgo nisem poslala naročnine. Sem bila bolna in sem ležala pet tednov v bolnici... Rada bi tudi Marijino sliko in Mohorjeve knjige...« Gospe sem moral sporočiti, da bom nekaj od poslanih naročnin celo mogoče beležiti za prihodnje leto 1961. Gotovo veselje za mene in za gospo! Iz drugega mesta nam piše mlajši zakonski mož. »Ta mesec sem prvič prejel časopis »Naša luč«, za katerega se Vam prav lepo zahvaljujem... in upam, da bom redno dobival ta časopis. Prosim, da bi mi sporočili ceno in na kateri naslov je treba denar poslati... Nadalje Vas prosim, če bi lahko poslali časopis tudi moji sestri v NEUSS...«

Da, »Naša luč« je časopis izseljencev!

Slovenska šola. — Slovenci smo posebno nadarjeni za učenje tujih jezikov. (Ni nujno, da smo zaradi tega tudi najbolj jezikavil!). Naše matere v Nemčiji skrbijo tudi za to, da ne bi otroci pozabili svojega materinskega jezika, ker se vedno gibljejo v družbi nemških otrok. Te nevarnosti ni v družinah, kjer vlada zdrava narodna zavest in kjer so otroci nadarjeni. Pri teh otrocih opažamo, da brez težav govorijo slovenski in nemški jezik. Slabo nadarjeni otroci seveda težko govorijo dva jezika hkrati.

Vprašanje slovenske šole se je že večkrat porodilo. Uspeh bi bil odvisen seveda od staršev, če bi otroke res redno pošiljali v slovensko šolo. Na vsak način bi bila taka šola nam staršem v ponos, otrokom pa v najvišjo korist.

Okoli Stuttgarta

Pri nas poteka življenje enakomerno dalje. Premalo časa še obstaja naša mislija, da bi mogli vsakokrat kaj zanimivega poročati. »Naša luč« se je pri nas že dobro udomačila, le žal, da 12. štev. ni prišla še do nas. Tudi »Družinska Pratika« nas je zelo razveselila. Prvih 20 izvodov je takoj

pošlo in treba jo je bilo znova naročiti. Kaže, da si bo tudi goriški tednik »Kato-liški Glas« polagoma utrl pot. Bog daj!

V nedeljo 20. nov. se je tudi pri nas da-rovala sv. maša za pred letom umrlega ljubljanskega škofa dr. Gregorija Rožma-na. Sicer večina izmed nas ni iz njegove škofije, marveč iz mariborske. Ker pa je v inozemstvu postal duhovni oče vseh slo-venskih izseljencev, čutimo tudi mi dolž-nost, da se poklonimo njegovemu spomi-nu, in skušali bomo življenje in delo tega velikega moža in dobrotnika slovenskega naroda še bolj temeljito spoznati.

V soboto 10. dec. zvečer nas je v dvo-rani Paulusheim-a obiskal sv. Miklavž. Le-po je bilo videti zlasti žareče obraze naših otrok, ki so na njegov poziv stopali pre-denj, mu strme gledali v oči, zvesto odgo-varjali na njegova vprašanja in prejekali iz njegovih rok darila. Tudi sv. Miklavž je bil nas vesel; posebno pa nas je pohvalil za adventno pesem »Je angel Gospodov«, ki smo jo po razdelitvi darov skupno pred njim zapeli.

Ta večer je tudi privabil v našo družbo 10 novih rojakov iz stuttgartske okolice, za katere do sedaj še nismo vedeli. Bog daj, da bi vzporedno z našim številom rastla naš pogum in naša podjetnost za skupno stvar.

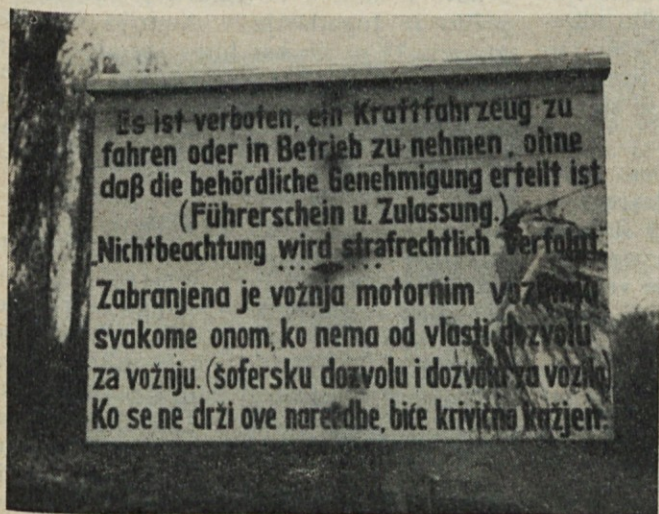
V Heerlerheide, Hoensbroeku, Linden-heuvelu in Eigelshovenu nas je obiskal sv. Miklavž. Obdaril je vse naše otroke.

Rojaki v Lindenheuvelu so na pobudo društva sv. Barbare 3. 12. imeli svoj dru-žinski večer. Kljub izredno slabemu vre-menju so prišli skoraj vsi rojaki in večer pre-življali v topli domačnosti. Smeha in do-bre volje je bilo na pretek.

Društvo sv. Barbare v Hoensbroeku je tudi imelo svoj družinski večer 3. 12.. Tu sta dež in vihar marsikoga zadržala doma. Vendar so se vsi navzoči lepo zabavali ob kranjskih klobasah, čaši vina, prijateljskem razgovoru in domači muziki.

G. Videmšek iz Heksenberga je šel na obisk k svojemu sinu v daljino Avstralijo. Srečno pot!

G. Poglajen Martin, bivši predsednik društva sv. Barbare v Heerlerheide, ki se je zelo težko ponesrečil z motornim kolesom, je še vedno v zdravniški negi v bolnici. — G. Banič Ivan, ki se zdravi v Sanatorium Horne, že nestrpno šteje dneve, ko se bo smel vrniti na svoj dom v Hoensbroek. — G. Frelih iz Brunssuma, naš pesnik, ki ga je zadela kap, je v domači oskrbi. — Ga. Repec iz Brunssuma, ki je bolehal nekaj časa, se spet boljše počuti.

Se tudi ti voziš
brez dovoljenja?
Napis v nekem taborišču,
kjer žive naši fantje

Nizozemski
Slovinci
v holandski
ribiški noši

Vsem omenjenim, ki so odlični člani skupnosti, za novo leto pošiljamo posebna voščila in želimo, da bi že skoraj popolnoma ozdravili. Isto želimo tudi bolnikom, za katere morda še ne vemo.

Pri karmeličankah v Sittardu je že dolga leta slovenska sestra Benigna Turk iz Sodražice in vse rojake v Limburgu prav tople pozdravlja.

Po dveh letih trpljenja je vdano v Gospodu zaspal naš rojak *Avust Čebin* iz Eigelshovena. Dokler so mu sile dopuščale, je požrtovalno delal za slovensko stvar v tujini. Vsi njegovi otroci lepo govorijo slovensko. Pogreba se je udeležilo veliko ljudi. Rojaki so mu ob odprtem grobu ubrano zapeli žalostinko. Vdovi ge. Čebin, sinu, hčeram in bratu v Nemčiji izrekamo krščansko sožalje. Pokojnika pa se spominjamo v molitvi!

Na prehodu iz starega v novo leto se želimo zahvaliti vsem našim sodelavcem za slovensko skupnost v tej deželi. S složnim nastopom smo dosegli marsikaj lepega. Ali nekaj nas navdaja s tesnobo: naše vrste se *redčijo*! Starejši pešajo, novih pa ni, da bi spolnili vrzeli. Nizozemska je edina dežela v zap. Evropi, ki ne sprejema več novih delavcev iz tujine. Zato pa moramo *mi vsi* v nastopajočem letu toliko krepkeje pljuniti v roke in prijeti za delo. Naj *nihče* ne stoji ob strani! Poseben poziv velja naši *mladini*. Predvsem od mladine za-

visi bodočnost naših društev. Hej, mladina, na plan!

Vsem rojakom na Nizozemskem, v domovini in razkropljenim po svetu, želimo milosti božje polno in zadovoljno novo leto 1961. — Zveza slov. kat. društev in izselj. duhovnik.

AVSTRIJA

V Avstriji sta še dve prehodni taborišči, v katerih so še naši ljudje. To sta začetno zbirališče Traiskirchen, kjer je čez sto Slovencev, in pa Hellbrunn pri Salzburgu, kjer je okoli 30 rojakov. Poleg njih je v teh taboriščih še veliko Hrvatov in tudi Srbov. V mesecu novembru je na skrivaj prišlo iz Jugoslavije v Avstrijo 152 beguncev. 33 so jih kar hitro »prostovoljno« vrnili, ostali pa so imeli srečo priti v Traiskirchen pri Dunaju, odkoder se seveda ne da kar hitro naprej. Z novim letom pravi, da bodo taborišča sploh ukinili.

NORVEŠKA

Tukaj v Jessheimu je po dolgi in hudi bolezni umrl 9. nov. naročnik »Naše luči« rojak *Anton Ficko*. Le 56 let je dočakal in zadnjih 9 let je preživel v krogu svoje družine na Norveškem. Na zadnji poti ga je spremljal tukajšnji katoliški duhovnik A. Högh, ki je bil že v času bolezni njegovi družini v veliko pomoč. Po pogrebu je vse udeležence povabila tukajšnja občina v občinsko hišo, kjer so oblastniki iz-

rekli preostalim svojcem rajnega sožalje in pohvalili rajnikovo poštenost, delavnost, potrpežljivost in njegovo skrb za druge. Gospe soprogi, hčerki Margeriti in vsem drugim v družini izrekamo iskreno sožalje! Naj njihov skrbni oče najde pri Bogu plačilo za svoje delo!

IZ AVSTRALIJE

V preteklem letu so rojaki v Melbourne-u v Avstraliji prišli do svojega skupnega doma. Ob otvoritvi tega Slovenskega doma so deklamirali naslednjo pesem:

Uspeli smo in ne brez truda,
da košček ta je naša gruda.
Da, to je naša skupna streha,
to krona našega uspeha.
Je res preprost slovenski krov,
a v nas prižgal bo plamen nov ...
Naj v tebi brat spet najde brata!
Pozdravljen naš slovenski dom!

Leto dni je minilo

Ob obletnici smrti prevzv. g. škofa dr. Rožmana so se vršile po raznih naselbinah naših izseljencev spominske svečanosti in maše zadušnice.

Spodnja slika kaže grob rajnega škofa v Lemontu v Združenih državah. Ameriški rojaki zdaj organizirajo akcijo, da bi v spomin g. škofa postavili kapelo v Domu za stare ljudi v Lemontu. To bi bil res praktičen spomenik.

ZA KRATEK ČAS

Zadnji obrok. — »Zares lepe zobe imate. Odkrito vam povem, da včasih dvomim, ali so res vaši?« — »Prav imate, zadnjega obroka še nisem plačal.«

Lonec očita kotlu! Tatova se pogovarjata: »Ali si vse te tatvine res sam izvršil?« — »Enkrat sem imel pomočnika, pa nisem mogel z njim shajati, ker ni bil pošten ...«

Iz ljubavnega pisma: »Predraga! Ti si moje vse. Zate bi šel skozi ogenj.« Sledi podpis. Nato pa pripis: »P. S. Jutri popoldne pridem k Tebi, seveda če ne bo deževalo.«

Izpod Trunkovega peresa

V Združenih državah je dočkal letos 90 let č. g. Jurij Trunk, doma s Koroškega. Čeprav ima že visoka leta, še vedno piše članke za „Ameriškega Slovenca“. Včasih katero še prav zanimivo in brihtno napiše. Objavljamo dve taki Trunkovi misli:

NAPREDEK?

Ali smo napredovali ali nismo? Zopet bo treba dobro razločevati.

Lumumba in Čombe doli v Kongu se tepeta. Človek zoper človeka, kakor v kamni dobi še. Ne. Mesto kola je bomba! Kak napredek!

In kar iz vseh krajev sveta so doli. Prihajajo po zraku! Malo manjka, da že z lune ne streljajo drug na drugega. Kdo? Če greste na dno, naletite na borbo med Ameriko in Rusijo.

Kako torej z napredkom? Ni več pri kolu, orožje je atomsko, in po zraku prihajajo, še z lune lahko ... velikanski napredek v znanstvu, ampak pri omiki, kulturi je še vse kakor je bilo v kamni dobi, ko so hodili le peš in bili oboroženi le s kolom, da drug drugega pobijejo.

PRIŠLI SO

Hruščev je prišel in Novotny in Kadar in Shebu; k zboru pri Združenih narodih so prišli. To so menda nevarni kozli, zato so jih zaprli v hlev. Gomulka tudi in Tito sta prišla. Ali nista tudi kozla? Pač, ampak ta dva jesta iz ameriških jaslí, zato ju niso zaprli.

Veseli dogodki

Če bi zbral vse napake raznih učencev v šoli in jih osredotočil v eni sami nalogi, bi brali približno tole in takole:

Recimo, da je naslov nalogi »Jesen«. Začnimo!

J E Z E N.

Jezzen je tetni šas, ki zašne 21., 22. ali 23. kimovince, kukr tu luna prnese jn ga je konec tri dni pred Rožičnimi prazenki, ko vse zmrzne. Ta velki in ta mili in mi otroki mamu radi ta šas, her na lojtrih tergamo ruške in krademo japka. Zdej sm star še 10 let, ku sm pa še biv mlad, sem kukr leverca jest dudi brav lejšnje jn sm jih dav spravet stari mami, ku nej jemejla zobi. Muj ta starši bratec si je biv v hlavo vtepu, da jest moram samu brat, on pa samu jejst. Biv je guncvet jn nejsva bla nihdar velka prjatla. Časih me je dudi natouku in tarkat sm zmeraj zbejžev skuži anu majhnu voknu h kozi, kamr on nej mogu, her je biv predepev. Koza je an cejt debelu gledala, pa nej neč rekla ku je vidla, da jej nečem sena uhrast jn da nej sm zatu pršu, da bjo mouzu.

Ku je bla jezen, so na naši češpi zrasli slatki varejhi, zatu ku češpa nej bla češpa ampak voreh, pa smo jej vselih rekli češpa, zatu ku je včasih tam rasla češpa jn šele ku se je pasušila je iz nje zrasu voreh.

Za ano rejč pa jezen nej dobra, zatu ku tarkat zašne šula. Te sm se pa jest zmeraj bav kukr une unga križe. Če sm le mogu, sm jo pabrav v huosto namejsti v šulo. Tu se reče zdej, ku hodim k vučiteljni, ne dejlam več tega, zatu ku sm bel pameten, še bel pa ztu, ku se ga bajim. Vučitelc se pa nejsem bav, čeglih so ble žleht. Vejste tista ta mala je bla sitna, kukr tistu ku se na smej zapisat. Palco je jimejla, za vušesa je vlejkla in za te slatke. Jest sm biv mačan bel ku ona, pa kaj pamaga, ku je jimejla ona kamando.

Ankrat sm hlečev jn držev hlavo na tleh, ona pa je z ano palco toukla pa tismi, ku se sedi. Nekej vad straha nekej pa vad jeze, sm se biv an malu zadrž in zapiskav. Razret se je smejev, ona je pa toukla, toukla jn toukla. Mene je na vsezadnje zagrabla strašna jeza taku, da sm ustov, primu

vučitelco jn jo vrgu v kot. Jokala je jn tekla pa vučitelna. Ta je precji vidu, kaj je jn je djav: »Fant, vad zdej naprej boš muj, če boš pa še mene vrgu v kot, boš pa vad žendarju.« Taku sm kar naankrat pršu v ta viši razret.

S gaspudam vučitelam sva pa prjatla, sej veste da moški zmerej z moškim pategne. Pa bajim se ga bel, čeglih nej taku kukr vučitelce in čeglih malu touče. Tuti v hosto ne hodim več jn vidim, da je jezen res an lep tetni čas. Še mojni strici se dapade, zatu ku tarkat vinu hrstijo, on je pa kar naprej žejn. Pravi da zmirej prosi Baga, da bi ratalu murje vinu jn da bi se on spremenu v ano veliko ribo, da bi lahku zmerej jn dosti piv. Nu jest pa ne bom nihdar pijanc. Vejste, ankrat me je pa trbuhu kolera šraufala, zatu ku sm se biv preveč nažrv čejšen. Ku sm biv doskrat slišev, da je za take rečij najbulši šnaps, sm biv šev h strici jn ukrov zelenko jn spiv za pu pestij žegnane votke. Potli sm biv pa taku matast, da sm začev molit: »Blagr se Tebi lubi moj Jezus, ku si samu trikrat pov pad križem, jest pa že se-

Odškodnina beguncem, žrtvam nacizma

Visoki komisar Združenih narodov za begunce (ki imajo priznano zaščito po konvenciji) se je že dolgo trudil, da bi dobili tudi begunci, ki so bili preganjani od hitlerjancev zaradi svoje narodnosti, primerno odškodnino. Doslej se je nemška vlada branila to priznati. Mnogo prošenj sploh niso reševali, čim so videli, da gre za begunca. Sedaj pa sporoča dr. Miha Krek iz Clevelanda, da je Visoki komisar sklenil tozadevni dogovor z nemško vlado v Bonnu. Odslej imajo begunci, ki so od nacistov utrpeli poškodbe ali zmanjšanje zdravja zaradi svoje narodnosti tudi pravico do odškodnine. Dobili bodo skupni znesek odškodnine za leta 1949. do 1953. Od 1. 11. 1953. naprej pa imajo pravico do vsakomesečne odškodnine. Imajo tudi pravico do zdravniške oskrbe, v kolikor jo zaradi trpljenja pod hitlerjanci še potrebujejo. Dogovor velja tudi za tiste, ki so po 1. 1953. morda sprejeli kako drugo državljanstvo. Vsa potrebna pojasnila glede tega daje rade volje g. dr. Otmar Pirkmajer, Adlerreiterstrasse 19/III., München 15, Nemčija. G. dr. Pirkmajer je bil profesor na ljubljanski univerzi, zdaj pa dela v uradu za begunce v Nemčiji. Čas za prijavo je menda še vse leto 1961.

demnajskrat, pa še nikamr ne pridem. Pomagaj mi, da bom srečno pršu damu«. Takrat se je pa naankrat vat nejkot vzel stric, ku tisti dan h sreči še nej biv pijan, jn me je nesu damu. Mama so jokali: »Lih tak boš ku stric«, ate so pa strica vašmarucali namejsti mene, pa je blu vsega konc. Ku sm se zbudu, sm se zapisav v apstinensku društvu jn tega se držim, zatu me jma pa gaspud vučitelj rad. Še tista gaspadična, ku sm jo biv vrgu v kot, nej več huda jn se prjaznu mejni z mano, kadr me vidi.

Prej ku naredim ta zadnjo piko, morem pa še nekej pavejdat. Lejtašnje jezen sm še pasebnu hudu zadavoln. Tega je pa uržeh moje stara mama, ku je pred anim mejscem vmrla. Pa ne zātu ku je vmrla, sej je bla dobra jn mi je zmeraj dala kešn cukrček za lizat, Buh ji dej dobro na drugmi svejti. Vejste, tarkat ku je biv pagreb, je bržu tudi nejn brat, muj ta stari stric tam iz Bozne in Hersegavine vad nekot. Če sm prav zastopu, je tu tam pr Trsti al pa na Štajerskem. Tam stric razklada vse tistu ku prpela šif, tu se reče, on samu kamandira, her je prestar, da bi kej razkladav. Nu ja, ta drugi stric, ki nič ne pije al pa samu an malu, je šev v šulo prašet, kakšn da sm jn vučitelj je reku, da fajm. Debelu se je zlagav, pa nič ne zamerim, še fejest se mi zdi jn strici se je mende tudi fejest zdejlu, zatu ku je reku: »Fant, ku bo zašela druga jezen, boš šou pa z mano. Nič ga nejsm prašev, kam jn kaj bom dejlav, sej stric je vat sile kunšten jn ima markašno za ušesi. Zatu vem, da bo gledav, da bo dobru za me. Bozno bom vidu in Hersegavino in Trst jn Štajersku, pa šif bom vidu jn tisga gaspuda, ku šif al barko, kukr se reče pa slavensku, regira taku, da kadi spret jn zat gre pa naprej, dakar se ne ustavi.

Tu bo lušnu drugo jezen!

Zdej pa skančam in se padpišem. — Miha Tulibackij.

*

Vidite, take kozle so streljali moji učenci. Resnici na ljubo pa moram povedati, da me s tem niso nikoli spravili v slabo voljo ampak ravno obratno, v dobro. Saj so se najbrž tudi vam, dragi bralci, usta raztegovala nekoliko počrez, ko ste brali zgornjo nalogo.

J. J.

SESTAVLJALNICA

bar, bir, bo, bo, bo, ča, de, de, den, e, e, eg, gat, go, gre, ha, hod, i, i, la, me, ma, ni, no, o, ob, red, sed, se, so, stra, ši, ter, ti, ti, ti, ti, va, ve, ve, več, vne, vre.

Iz gornjih zlogov sestavi besede, ki pomenijo: 1. ne reven, 2. cerkveno opravilo, 3. greh narediti, 4. odprtina pri sodu, 5. kdor zraven tebe stanuje, 6. ne dva, ampak samo..., 7. znati, 8. ime povedati, 9. kdor dela, je..., 10. reka v Srbiji, 11. za birmo ga moraš imeti, 12. gora na Koroškem, 13. gnati, 14. praznik Gospodov (40 dni po Veliki noči), 15. bližnja sorodnica, 16. beseda „flegma“ brez dveh črk, 17. vanjo devljemo krompir, 18. samoglasnik.

1.	10.
2.	11.
3.	12.
4.	13.
5.	14.
6.	15.
7.	16.
8.	17.
9.	18.

Če si te besede pravilno poiskal, ti prve in tretje črke od zgoraj navzdol povedo zlat nauk za življenje.

POSETNIKA

Lino V. Stregec

Kaj je ta človek po poklicu?

STARA UGANKA

Na glavi kapico rdečo,
na nožici ostro ostrogo
in sabljico turško v repu
kdo sem? Kdo to reši nalogo?

(Petelin)

V bolnišnici. — Bolnika so dali na operacijsko mizo. Boji se, da operacija ne bi uspela, in pravi zdravniku: »Gospod doktor, pravijo, da taka operacija uspe le ena od treh...?« Doktor ga pogleda kot maleda otroka in pravi: »No, kar mirni bodite! Sem ravnokar končal drugo, ki ni uspela.«

**Vez med Slovenci
v zapadni Evropi**

10. LETNIK

»«

IZIDE desetkrat v letu; vsak mesec razen junija in avgusta.

»«

Kdor ga želi, naj se obrne do bližnjega poverjenika, ali pa naj ga NAROČI naravnost pri upravi v Celovcu.

»«

Če ga naročite pri upravi v Celovcu, STANE NA LETO 28 šil., 50 bfr, 6 NF, 4 h. gld, 5 DM, 700 lir, 12 angl. šil, 1.50 dolarjev.

»«

DOPISE za številko, ki izide konec meseca, mora uredništvo prejeti vsaj do 10. v mesecu.

»«

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

„Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec — Klagenfurt, Austria.

»«

Za uredništvo odgovarja: dr. Janko Hornböck. Založba: Družba sv. Mohorja. Tiska: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. Vsi v Celovcu.

Printed in Austria

1	2	3	4	5	6	7	8
9							
10			11				12
13		14		15			
16			17				18
19						20	
21					22		
23				24			

V kvadrate vstavi po eno črko naslednjih besed: VODORAVNO: 1 oblikovan (tuja beseda), 19 oddeljen prostor, sekcija, 10 kratica za televizijo, 11 industrijsko mesto v vzhodni Franciji, 13 vstavi: ort, 15 voda, 16 ogaben, 18 samoglasnik, 19 del prašiča, 20 kratica za: evangelist, 21 ugasel ognjenik v Oceaniji, 22 število, 23 zelo tanek, obziren, 24 ptica na polju. — NAVPIČNO: 1 dela slike, 2 preprečiti, odbiti, 3 vstavi: rd, 4 čebelji izdelek, 5 pripadnik ilirskega gibanja, 6 debel, 7 vstavi: akok, 8 soglasnik, 12 otroško lahko-veren, 14 francosko vojno pristanišče, 17 poslanec, 20 prva mati, 22 kratica za doktorja.

Srečno novo leto Vam želijo

SLOVENSKI IZSELJENSKI DUHOVNIKI:

ANGLIJA: Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S. W. 9. England. — BELGIJA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège, Belgique. — Kazimir Gaberc, Place du Nord 23, Charleroi, Belgique. — FRANCIJA: Nace Čretnik, Jože Flis, Ciril Lavrič, vsi: Rue S. Fargeau 4, Paris XX, France. — Msgr. Valentin Zupančič, rue Claude Debussy 17, Liévin, Pas-de-Calais, France. — Stanislav Kavalár, Pavillon XII/43, Billy-Montigny, Pas-de-Calais, France. — Anton Dejak, rue Victoire 33, Aumetz, Moselle, France. — Msgr. Stanko Grims, rue Nicolas Colson 24, Merlebach, Moselle, France. — P. Jakob Vučina, 11 Montée Claire-Virenque, Nice (A. M.), France — NEMČIJA: Dr. Janez Zdešar in Ciril Turk, oba: Mathilderstrasse 18, Oberhausen - Sterkrade, Westf., W. Deutschland. — Dr. Franc Felc, Hindenburg Str. 20 Esslingen/Neckar, W. Deutschland. — NIZOZEMSKA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgie.